

x x x

būta sniego virš jūros
ir jūros virš sniego – ant kranto
akmenėliai ledu inkrustuoti
mirusios jūržolių rankos

būta visko tiek daug – o tiek maža
tavo sieloje laiko nes laikas
už tavęs – prieš tave – šiandien draikos
virš pakrantės lyg sniego miražas

būta sniego virš jūros
būta vasaros skrydžio nei sakalas –
šaltas sniego inkluzas ir žiūri
tau į sielą vilkolakis vakaras

RITERIS VIRŠ ŽOLINIŲ VAKARO

žalio kraujo mūša
baltas debesio žirgas
senas riteris vėjas
žaibo ietį nušvilpęs

lekia šiaurėn tenai
kur malūnų šalis
pilnagrūtė gražuolė
akmenų šulinys

žvengia debesio žirgas
žalio kraujo mūša
akys riterio žvilga
prarastą šviesą

ją prarado šis amžius
tu šįvakar regi –
tarpsta samanom trupa
ir garbė ir širdis

vien tik debesio riteris
virš žaliosios mūšos
tartum sąžinės balsas
tos šviesos dar ieškos

SAPNŲ SAUGOTOJAS

sapnai
bėga greičiau
už greičiausių elnius

neįmanoma vėliau
jų sugaudyti –
kas už debesio
kas už girių horizonto

vienintelis būdas
yra sapnų kambarys
durys su sunkiom
geležies ir švino grandinėm
dar sunkesnėm spynom
sunkesniais raktais

taip tu prisiminsi
savo sapnus ir juos
išsaugosi jei tau nesvarbu
jų laisvė ir gyvybė

SAUSIO ELEGIJA

niekad neištirpstančio sniego elegiją
rašo lietūs ant sniego rašo rapsų laukai
stirny pėdsakai rašo ir molžemio grumstai
rusvą spalva po pilkiausiu pasaulio dangum
diena po dienos – diena po dienos – nykioje
žiemos pilyje prakiurusiu stogu – tirpstančių
snaigių ir lašų pilyje pilka kunigaikštytė
melancholija tuščiom sustingusiom akim
žvelgia nuo rudens į sausio gamtovaizdį
baltu it vaiduoklis veidu daug baltesniu
už purviną lietaus sniegą – ir skaito ir skaito
dienąnakt šią neištirpstančio sniego elegiją...

TOLI IŠKELIAVUS ARTIMAM ŽMOGUI IR NEŽINIA AR KADA GRĮŠIANČIAM

Pavasaris.

Ir strazdas medy, sprogstant ievoms.

Tik manyje vienatvės medis

Šalčiausio šerkšno šydais gaubias

Ir giedant strazdui, sprogstant ievoms

Tas šerkšnas niekaip žemėn nenubyra...

ROMBO PAGARBINIMAS

rombus mėgo toks Klee grojo muziką rombais kvadratais ir linijom nesubrendusiom žaidė spalvom nes tikėjo kad spalvoms dovanota amžinoji vaikystė kaip rojus kaip vaivorykštė nutapyta iš rombų mažyčių tarytum taškeliai kadais atrastieji Serouth – geometrija jaudino ne tik Pitagorą geometriškos formos ir šiandien yra išmintingos nors pirmoji kubistų karta jau po žemėn jų menas vis brangsta ir brangsta ir lyg mekon arabai žygiuoja teptukais ginkluoti į kubą kvadratą į rombą trikampį ar kitą formatą nauji ir nauji pasekėjai o rombai baisiai greitai pavirsta kvadratais kvadratai pavirsta į rombus geometrijoj šiandien formos liejas per formas daug greičiau negu antikoje – virtualėja alėjos ir skverų trikampiai fontanų senų apskritimai kvadratėja kiaušinių ovalai jeigu mitais tikėt – tobuliausios pradžios šio pasaulio netobulo ar kiaušinis ar rombas šiandien kartais tų formų atskirt neįmanoma viskas tampa menu ir taip meno nelieka – klasicizmas negrįš romantizmas po antkapio miega – rombus mėgo toks Klee – grojo rombų klavišais vaikyste spalvų bet ar rado į rojų bent takelį vingiuotą ar šalikelėję ženklą – žinoti neduota

x x x

Debesies kentauras
mėlynas mėlynas
mėlynesnis už visą
kadai Yveso užpatentuotą
International Klein Blue

HOOGHLY

Sunkūs ir dideli
Hooghly upės keltai –
Vanduo atitekėjęs
Iš šventojo Gango –
Mes bandėm pasiplaukioti
Keltu didesniu už Ganešą
Iš vieno kranto į kitą –
Vieną ir antrą kartą
O trečią – mus išlaipino
Lyg mažus išdykaujančius
Barzdotus indoeuropiečių vaikus
Vakarėjančioj Kolkatoj
Taip toli nuo tėvynės
Kur lyja gėlių lietūs
Svetimų dievų šventyklose
Nors iš tiesų šiame pasaulyje
Neliko svetimųjų...

REKONSTRUKCIJA: NIRVANOS IEŠKOTOJAS

Iš aguonų dėžutės
didesnės negu Babelio bokštas
į dykumą byrančios sėklos – ne sapnai narkomanų
iš jų bergint raiteliai dygsta mojuoja kardais
randas vėliavų šilkas ir herbų spalva išryškėja

visa Valhalon lekia nirvanų ieškotojau
kur kaunas kariuomenės rytą dieną ir vakarą
ir žūsta ir kelias puotauja per naktį ir griebias už ginklų
prieš aušrą jau dešimtys tūkstančių metų

tu ne karys niekada nenujosi į Valhalos šalį
tu nirvanos ieškotojas aukštesniųjų jėgų pasmerktasis
būt smėlėtam kely kur vėjas skeletus šlifuoja ir murma keiksmožodžius
kur tikslo nėra nėra galutinės stotelės
nei žirgams traukiniams nei gyvybės skridimui
ir prasmės net nėra kaip nėra ir nirvanos
kelyje kurs vaizduotės žemėlapiuos žymi nirvaną

x x x

mano angelas regi: ruduo
tyliai virsta žiema – o žiema
į pavasarius grįžta – išties
tai ne angelas, ne – aš nemoku
pasakyt kas many viską regi
kas jaučia – daug giliau ir plačiau
negu aš – jis neturi
jokio vardo jokios pavardės
dar galbūt ir lyties jis neturi –
baisiai didelis ten – kažin kas –
kažin kas bet ne angelas žiūri